

Nr 111.

Av herr **Christenson** i Malmö, om borttagande av de indirekta skatterna på tandvårdsmedel.

Sedan bruttopriserna upphävdes inom choklad-, konfektyr- och kemisk-tekniska branscherna har frågan om en överarbetning av varuskatteförordningen fått förnyad aktualitet. Härvid bör skattesatserna göras så enhetliga som möjligt.

Olägenheterna av icke enhetliga skattesatser framträder särskilt i fråga om tandvårdsmedlen. För tandpasta och tandpulver utgår skattesatsen med 20 procent av beskattningsvärdet, medan skattesatsen för munvatten utgör 40 procent. Använt såsom tandvårdsmedel kommer munvatten sålunda i ett sämre läge. Skillnaden i skattesatser mellan olika tandvårdsmedel har fått förnyad aktualitet genom att det numera tillverkas ett preparat, som huvudsakligen är avsett som tandvårdsmedel men som efter utspädning med vatten också kan användas som munvatten. Varan skiljer sig från vanligen förekommande tandvårdsmedel särskilt i så måtto, att den har en halvflytande konsistens. På grund härav har detta preparat i tullstatistiskt hänseende hänförs till varugruppen munvatten och beskattas med 40 procent.

Ur samhällsekonomisk synpunkt är skatter på tandvårdsmedel över huvud taget synnerligen diskutabla. Ärligen uppgår kostnaderna för tandvård i landet till ca 175 miljoner kronor, varav ca 155 miljoner kronor för den enskilda tandvården och ca 22 miljoner kronor för folktandvården. Den största delen av dessa kostnader är direkt förorsakad av tandröta. Nödvändigheten att motverka tandröta genom riktig tandhygien är också numera allmänt erkänd. Då man enligt senaste amerikanska undersökningar kunnat nedbringa tandrötefrekvensen, i vissa fall enligt uppgift till 60 procent, genom riktig tandhygien i form av planmässig rengöring av tänderna medelst borstning, inses det lätt av vilken oerhört stor ekonomisk betydelse det skulle vara om landets invånare eller till och med endast en del av dessa skötte sina tänder på riktigt sätt.

Förbrukningen av munhygieniska medel är i Sverige enligt uppgift per individ och är endast hälften av förbrukningen i Danmark och en fjärdedel av den amerikanska. De indirekta skatterna på tandvårdsmedel är självfallet ägnade att avsevärt minska dessa medels användning bland de lägre inkomstgrupperna och de barnrika familjerna. Tandvårdsmedel är enligt det anförda ingen lyxvara, och beskattning av dessa produkter är en missriktad åtgärd ur samhällsekonomisk synpunkt. Frågan om skattefrihet för tandvårdsmedel bör sålunda utredas.

I avvaktan på en sådan utredning är det emellertid angeläget att tand-

vårdsmedel beskattas på ett enhetligt sätt. Munvatten och vissa andra preparat (ättiketerpreparat), som i viss utsträckning används som munvatten men även till behandling av sår, insektsbett m. m., tillför för närvarande statsverket en årlig inkomst av ca 1 miljon kronor. Om skattesatsen nedsättes från 40 till 20 procent skulle alltså intäkterna nedgå med omkring 0,5 miljoner kronor.

På grund av vad som sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte

1) i skrivelse till Kungl. Maj:t begära skyndsamt utredning rörande borttagande av de indirekta skatterna på tandvårdsmedel med hänsyn till att kostnaderna för tandvården f. n. uppgår till ca 175 miljoner kronor årligen och

2) i avvaktan på denna utredning besluta sådan ändring i varuskatteförordningen, att skatten på munvatten nedsättes från 40 till 20 procent av beskattningsvärdet och att tandvårdsmedlen bedöms enhetligt ur beskattningssynpunkt enligt statistiskt nummer 591, som gäller för tandpasta och tandpulver.

Stockholm den 22 januari 1953.

Carl Christenson,
Malmö.